

magnet har et korsformet Gjennemsnit og danner saaledes i Grunden to Hestekomagneter, en øvre og en nedre, hvis ensartede Poler, som ere forenede ved et fælles Cylindersegment af Jern, ligge til samme Side og ligeoverfor den tilsvarende Pol af den ydre Elektromagnet. Ankeret kommer altsaa stadig til at rotere i Mellemrummet mellem to Magnetpoler af samme Natur, og dets Traadruller ere saaledes paa ethvert Punkt udsatte for den inducerende Indflydelse af Magnetismen i Ankerets Jernkjerne og den nærmeste Magnetpol.

Den ydre Elektromagnet har to Arme, som foruden ere forenede ved en Jernplade, paa hvilken Maskinen staaer, saa at de i Forbindelse med denne danne en Hestekomagnet, hvis Poler ende i Jernstykker af cylindrisk Form, der i Forening omslutte næsten hele Ankeret. Antallet af Traadlagene tiltager ud imod Polerne, og Armene ere foroven forenede ved en Messingplade, der altsaa ikke er modtagelig for Magnetisme, men kun tjener til at forebygge Vibrationer af Armene.

Enderne af Ankerets Traadbevikling ere forbundne med Kobberstrimlerne i en paa Axen anbragt cylindrisk Kontakt ligesom ved Grammes Maskine; der findes ligesaamange indbyrdes isolerede Kobberstrimler, som der findes Sektioner af isoleret Traad paa Ankeret, idet der til hver Kobberstrimmels ydre Ende er fastgjort Slutningen af den ene Sektions og Begyndelsen af Nabosektionens Traad. Paa Kontakten glide diametralt modsat to Opsamlerkoste af Kobbertraad, der ere saaledes anbragte, at de kunne drejes rundt omkring Axen, saaledes at de kunne bruges til at berøre Kontakten paa de efter Omstændighederne fordelagtigste Steder. Paa Maskinen er der anbragt to Klemskiver til Befæstelse af Ledningstraadene til Lampen.

Idet Ankeret drejes rundt, vækkes der i dets Traadbevikling under Paavirkning af Magnetismen i den ydre og indre Elektromagnet en elektrisk Strøm, der føres gennem Kobberstrimlerne i den paa Axen siddende Kontakt til den ene Opsamlerkost, derfra gennem Traadviklingerne paa den ydre og indre Elektromagnet ud i Ledningen til Lampen og derfra tilbage til den anden Opsamlerkost; gennem Ankerets Sektioner staa begge Opsamlerkostene i ledende Forbindelse med hinanden.

De væsentligste Forskjelligheder mellem denne Maskine og flere af lignende Art ere:

1. Konstruktionen af den ydre Elektromagnet samt Anvendelsen af en fast indre Elektromagnet, hvorved Ankeret paavirkes fra begge Sider og Virkningen altsaa forøges.

2. Beskaffenheden af Ankeret, hvorved skadelige sekundære Strømme i Jernkjernen tildels forhindres, idet denne ikke er i eet Stykke, men samlet af en Mængde indbyrdes isolerede Ringe.

3. De Foranstaltninger, der ere truffet til Maskinens Ventilation og til Forebyggelse af en for stærk Ophedning af Maskinen under Gangen, idet der i den ene Endeplade er anbragt sex store Gjennemrydninger, hvis Kanter ere skraat tilskaarne, saa at de under Rotationen virke som en Tourbine og tage en stærk Luftstrøm ind igjennem Maskinen. Tillige er der sørget for, at en betydelig Afledning af Varme kan finde Sted ned efter gennem Fodstykket, hvorved forhindres en for stærk Ophedning af Ankerets Traadruller og det bliver muligt at arbejde i længere Tid med stor Strømstyrke uden Fare for at Traadvindingernes Isolation skal ødelægges.

4. De af den ydre Elektromagnet i Ankeret fremkaldte sekundære Strømme komme til at gaa i modsat Retning af dem, der fremstaa paa Grund af Paavirkningen fra den indre Elektromagnet, hvorved de gjensidig ophæve hinanden eller ialt-fald betydelig svække hinanden.

(Sluttet).

En Historie fra Kjøkkenet.

Af Edward Eggleston.

Oversat af H. L. Hansen.

Det var en af den Slags mørke Dage, som man ikke kjender noget til andensteds end paa Newfoundlands Banker. Der var ingen Sol og dog heller ikke nogen synlig Sky — der var overhovedet Intet, hvorpaa Øjet kunde prøve Synsvnen; Taage var der tilsyneladende ikke, men Udsigten tabte sig snart i diset Ubestemthed. Nære Gjenstande traadte frem med en næsten foruroligende Tydelighed. Der gik høje Dønninger uden tilstrækkelig Foranledning af den for

Tiden herskende Vindstyrke, og al Opmærksomhed var spændt rettet paa de frygtelige Duvninger af Dampskibets Boug, paa den store Bue, som Stormasten beskrev mod en Baggrund, der slet ingen Baggrund var, paa det røgede og bugnende Storsejl, der holdtes udspreddt for dog at give Dampren en nogenlunde stadig Ligevægt paa Bølgerne. Det stormede ikke, der var heller ingen Frygt for en Storm, og de faa Passagerer, der ikke laa søsyge i Køjerne nede i Fælleskajytten eller i sløv Ligegeydighed strakte sig paa Sofaen i Musiksalonen, betragtede det vilde Hav med oprømt Spænding. I den fuldstændige Fraværelse af Himmel og den totale Udslættelse af Horizont søgte Øjet ligesom Noas Due med Begjærighed et Hvilepunkt, og et saadant ydede Storsejlet, der, ligesaa røget som Luften, skar den røgede Luft i et skarpt Plan. Dette Sejl og den sodede Skorsten bagved og de store, nære Bølger, som fra Tid til anden dukkede op af det graa Mørke — det alene syntes at frøse Universet fra Kaos. Paa saadan en Dag frigjøres Indbildningskraften for alle Skranker, Individualiteten gaaer tabt, og Rummet bliver absolut — Sjælen berører det Uendeliges og Ubetingedes Poler.

Jeg vil just ikke paastaa, at disse Følelser opfyldte alle de tyve Passagerer paa Promenade-dækket hin Dag. Een Mand var lidt søsyg, og hver Gang Dampskibet huggede og styrtede fra en Bølgetop ned i Dalen, gav han sin Forbitrelse Luft ved at ønske, at han nu havde fat paa en eller anden af de Poeter, som — her standsede han og gispede, medens Skibet kom i Ligevægt paa en ny Bølgekam som Forberedelse til at fare ned ad en anden Dønnings Side, medens Skruen, som kastedes helt ud af Vandet, klaprede vildt i den modstandslose Luft og fik Skibet til at knage i alle Fuger; — en eller anden af disse Poeter, fortsatte han med endnu mere bitter Harme, der syngte om de salte Vovers stolte Pragt, det dybe Blaa — men her gav en forfjøsning »Vasker« Skibet et saa vældigt Slag paa Bredside, at det rullede tungt over til Styrbord, og op gennem Skylyghterne hørt Lyden af knuste Glas, som styrtede ned fra Buffetterne i Salonen, medens Passageren, der hadede Søpøesi, kæntrede med samt sin Tabouret og landede sprællende paa Dækket.

En lille Gruppe unge Mennesker henne paa den forreste Del af det øvre Dæk tilbragte Dagen med at iagttage Dønningerne og forudsige hver enkelt Virkning paa Damperen, idet de morede sig over det pludselige Fald nedad efter Opfarten, omtrent som Børn finde Fornøjelse i at flyve højt tilvejs i en Gyngel eller paa en Vippe og blive forskrækkede ved Nedfarten. Nogle af de unge Damer havde Bøger liggende opslagne i Skjødets, men det var det rene Hykleri, hvis de derved vilde antyde, at de vare komne op paa Dækket for at læse. De havde forladt deres ældre Slægtninge i god Behold nede i Separatkajytterne og derpaa med megen Møje og Klavren og efter mange Overhalinger og under megen ynkelig Slingren banet sig Vej op til dette Dæk, ikke i den Hensigt at læse, men for at have den Fornøjelse at være sammen med andre unge Kvinder og dem af de unge Mænd, der kunde sidde paa Dækket. Hvornaar har nogensinde en ung Dame læst paa en Oceandamper, det eneste Sted, hvor den numeriske Ligevægt bliver endevendt, saa der altid findes to galante unge Mænd til hver af de unge Pigers Opvartning? Disse fem—sex muntre unge Mennesker sad paa deres Stole, indhyllede i Shawler, og indaandede den salte Luft og nød rigtig det Kaos, Verden var falden tilbage i. Paa dette Dæk, hvor det sædvanligvis myldrede af Passagerer, vare de omtrent tilmode, som om de havde overlevet en Verden, der var gledet bort fra dem, og de nød deres sociale Ensomhed, der havde en lille Bismag af tilsyneladende Fare, som ikke var nogen Fare.

Den entusiastiske Miss Sylvia Thorne, som var en af Selskabet, nærde særdeles stor Interesse for Bølgerne og for den Opmærksomhed, en ung Student, der sad vis-à-vis hende, gjorde hende til Gjenstand for. Fra Tid til anden kom hun ogsaa med en Bemærkning vedrørende nogle faa Dækspassagerer paa Dækket nedenunder; navnlig følte hun Interesse for en ung Pige, der sad og iagttog, hvorledes de truende Bølger kom ud fra Taagen. Miss Sylvia talte til den unge Dame ved Siden af hende om den interessante unge Pige paa Dækspladsen; men hendes Rejsefælle sagde, hun havde havt saamegen Ubehagelighed af Ir-lænderne hjemme, at hun ikke engang kunde taale Synet af en irsk Pige tilsøs. Hendes Moder, vedblev hun, havde fæstet en Pige, der rigtig havde været en utaknemlig En, hun havde — men her meldte et Skrig fra hele Selskabet, at en Sø af

mere end almindelig Vældighed nærmede sig Skibets Bagbordsside; et Øjeblik senere, og Alle fik travlt med at holde sig paa deres Stole, medens Skibet med uhyre Kraft krængede over mod Styrbord og hurtigt rettede sig igjen i Søens Hulning.

Miss Thorne undrede sig nu over, at Sejlet — der ikke baskede, som hun havde lagt Mærke til Sejl ellers plejede at gjøre i Digte — ikke revs i Pjalter, som Sejlene ellers altid havde gjort i Romanerne, vidste hun, naar Søen var haard. Men Studenten med de blaa Øjne, der havde gaaet paa Kollegium i en nybagt Smaastad og nu var paa Veien hjemad, vidste Besked med det Altsammen og prøvede paa at klare Forskjellen mellem en Sø som denne og en Storm eller Byge. Var der gaaet et Par Minuter til, vilde han have befundet sig i et haabløst Vilderede, men en lykkelig Bølge truede med at vende op og ned paa hans Stol og drejede derved Samtalen fra Sejlet hen paa ham selv. Og da Sylvia saa stod i Begreb med at dreje Samtalen hen paa Sejlet igjen for at hjælpe ham ud af hans Forvirring, gik hendes Hattebaand, der ikke vare fæstnede saa godt som Sejlet, op, og Hatten foer dandsende ned paa Hoveddækket neden under, standsede et Øjeblik og tog saa igjen Fart forud. Den vilde snart have redet de høje Bølger for egen Regning, som et værdigt Maal for nysgjerrige Havmaagers og sultne Hajers Undersøgelse, hvis ikke den irske Pige, Sylvia havde beundret saa meget, var sprungen op og med et rask og nydeligt Greb havde fanget den, lige idet den strøg forbi hende. En pludselig Slingren af Skibet bragte hende til at vakle og næsten at falde, men hun holdt fast paa Hatten, som om hendes Liv ahang af den. Selskabet oppe paa Dækket raabte bifaldende ned til hende, men deres Stemmer kunde neppe have naaet hende midt i de forvirrede Lyd af Havet og Blæsten.

Studenten, Mr. Walter Kirk, en høj, lys, blond Fyr, sprang op og var nærvæd at styrte sig over Rælingen. Her var en Lejlighed til at gjøre Noget for Miss Thorne, han følte sig dreven til at skaffe hendes 75 Cents Hat tilbage med al den Hensynsløshed, en Elsker viser, naar han kaster sig i Bølgerne for at redde sin Hjertenskjer. Men en pludselig Følelse af det Latterlige i at spille saamegen Ivrighed paa en Hat, i Forening med en pludselig Krængning af Skibet standsede ham. Han gjorde et Tegn til Pigen, der holdt Hatten, og løb saa agter ud for at stige ned efter den. Den irske Pige med det krøllede Haar slagrende om sit smukke Ansigt gav sig paa Vej for at møde Mr. Kirk, men standsede pludselig foran en lille Indskrift, der forbød Dækspassagerer at gaa agter ud. Hun vendte rask om, steg op paa en Rulle Toug og rakte Hatten op til Miss Thorne.

»Her er Deres Hat, Miss,« sagde hun.

»Tak,« svarede Sylvia.

»Aa, Ingenting at takke for, Miss,« sagde hun, ikke med bred Accent, men med et svagt Spor af irsk Betonning og Udtryksmaade.

Da den galante Walter Kirk kom rundt til det Sted, hvor Pigen, der just var stegen ned fra Tougrullen, stod, blev han forlegen ved at se hende uden Hatten.

»Hvor er den?« spurgte han.

»Den unge Dame har selv faaet den,« svarede hun.

Kirk følte sig flou. Var hans Kontubernal kommen ned over Rækværket efter den? Han vilde nok gjøre Noget for at udmærke sig. Han rodede i sin Lomme efter et Pengestykke til at give Pigen, men kunde ikke finde noget Ringere end en halv Sovereign, og den havde han ikke godt Raad til at skille sig ved. Pigen havde imidlertid vendt sig bort, og der var ikke Andet at gjøre for Kirk end at vende tilbage til det øvre Dæk.

Den entusiastiske Sylvia talte rosende om den irske Pige for hendes Behændighed og Høflighed; men den unge Dame ved Siden af, hun, der ikke kunde lide de Irske, sagde rent ud, at Pigen ikke vilde Andet end have et Par Skilling. Tjenestefolkene i Europa var altid nogle Tiggere, og de irske Folk ganske særlig. Men hun vilde ikke give Pigen det Ringeste, hvis det var hende. Hvad Nytte var det til at gjøre Folk saa smaalige?

»Da vilde jeg gerne give hende Noget, hvis jeg ikke var bange for at saare hende,« sagde Sylvia, hvorover den Anden lo umaadelig.

»Saare hende! Har De nogensinde seet en irsk Pige, der blev saaret ved en Pengegave? Det har jeg aldrig, skjøndt det er ganske vist ikke ofte, jeg har prøvet det Experiment.«

»Jeg vilde selv have budt hende Noget, men hun gik bort, mens jeg stod og ledte efter Smaapenge,« sagde Kirk.